

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 18, 2021

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2780](#) 02-09-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8152](#) 24-08-2021

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:2568](#) 10-08-2021

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:2398](#) 27-07-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:5740](#) 10-06-2021

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:1909](#) 04-06-2021

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:4529](#) 08-09-2021

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:4528](#) 08-09-2021

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:8647](#) 27-08-2021

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:7702](#) 23-08-2021

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:3976](#) 03-08-2021

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:4449](#) 26-07-2021

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:7515](#) 09-07-2021

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:7509](#) 08-07-2021

RECHTSPRAAK

Huwelijkse voorwaarden. Geldlening. Afwijzing van verzoek tot vernietiging van een overeenkomst op grond van misbruik van omstandigheden, bedreiging, bedrog of dwaling.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2015 in Kenia getrouwd. De man is met zijn twee minderjarige kinderen naar Nederland verhuisd en in de woning van de vrouw ingetrokken. Op 13 mei 2020 vond de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand plaats. Op 24 september 2020 is het huwelijk ontbonden. De vrouw heeft de Nederlandse, de man de Keniaanse nationaliteit. In de huwelijkse voorwaarden is geregeld dat de kosten van de huishouding ten laste van beide echtgenoten komen (zoals geregeld in art. 1:84 BW) en dat, mocht een echtgenoot meer in deze kosten hebben bijgedragen dan waartoe hij verplicht is, hij het te veel bijgedragene niet van de andere echtgenoot mag terugvorderen (art. 5). Op de huwelijkse voorwaarden is het Nederlandse recht van toepassing (art. 7). Verder is overeengekomen dat iedere echtgenoot verplicht is in geval van geldlening van de andere echtgenoot het geleende bedrag terug te betalen, waarbij het terug te betalen bedrag gewaardeerd wordt naar de dag van de lening. Dit is alleen anders in geval van onbillijkheid (art. 8).

Op 7 april 2019 hebben partijen een overeenkomst ondertekend waarin afgesproken is dat de man ermee ingestemd heeft aan de vrouw op 12 april 2019 een bedrag van in totaal € 14.110 te betalen met een rente van 3% per jaar, maandelijks achteraf berekend vanaf 12 april 2019. Het verzoek van de man tot vernietiging van de overeenkomst op grond van misbruik van omstandigheden, bedreiging, bedrog of dwaling, is door de rechtbank bij beschikking van 13 mei 2020 afgewezen.

De man is in hoger beroep gekomen van deze beschikking. Hij stelt zich op het standpunt dat hij de overeenkomst weliswaar ondertekend heeft, maar dat deze vernietigbaar is omdat ze tot stand is gekomen door genoemde wilsgebreken. Daartoe voert hij onder meer het volgende aan. De vrouw zou hem op de dag voor de ondertekening van de schuldbekentenis, dus op 6 april 2019, hebben laten weten een bedrag van ongeveer € 10.000 aan de Belastingdienst te

moeten betalen en zou hem hebben gevraagd haar te helpen om dit bedrag te betalen. Hij wilde helpen met het zoeken van een oplossing, maar zover is het niet gekomen. De volgende dag werd hij met een paar persoonlijke spullen uit de echtelijke woning gezet. De zoon en dochter van de vrouw hebben hem medegedeeld dat de vrouw wilde scheiden en hebben grote druk op hem uitgeoefend om de overeenkomst te ondertekenen. Hij zou, door deze te ondertekenen, toegang tot de woning krijgen en over zijn paspoort en andere papieren kunnen beschikken. Ook zou de dochter van de vrouw hebben genoemd dat hij geen zelfstandig verblijfsrecht in Nederland heeft, maar dat hij in Nederland zou kunnen blijven als hij de overeenkomst zou ondertekenen. Volgens de man zou hij de overeenkomst niet hebben ondertekend als de kinderen van de vrouw hem een juiste voorstelling van zaken hadden gegeven. Hij zou de consequenties van het ondertekenen dus niet hebben overzien. Na de ondertekening heeft de man geen toegang gekregen tot de woning en de vrouw heeft hem evenmin geholpen met het verkrijgen van een verblijfsstatus. De man acht het voorts onredelijk dat hij het volle bedrag moet betalen, terwijl uit de bankafschriften blijkt dat hij slechts € 4.000 heeft ontvangen.

Volgens de vrouw doet de man zich ten onrechte voor als slachtoffer. Hij zou haar hebben misleid om voor zichzelf en zijn inmiddels meerderjarige kinderen verblijfsrecht in Nederland te krijgen. Tijdens het huwelijk is, zoals uit een dvd blijkt, de man in Kenia getrouwd met de moeder van zijn kinderen. Gedurende het huwelijk heeft de man onvoldoende bijgedragen in de vaste lasten en was er steeds discussie over geld. De man heeft grote bedragen van de vrouw geleend die hij niet heeft terugbetaald. De vrouw betwist dan ook de vernietigingsgronden die de man gesteld heeft en verwijst naar een geluidsopname die tijdens het ondertekenen van de overeenkomst gemaakt is. Daaruit blijkt onder meer dat gesproken is over de vraag hoe de man het geleende geld zou kunnen terugbetalen. Niet gesproken is over het verblijfsrecht van de man en evenmin hebben de kinderen van de vrouw een onjuiste voorstelling van zaken gegeven. De vrouw voert – met verwijzing naar bankafschriften – aan dat een bedrag van ruim € 14.000 aan haar vermogen is onttrokken dat de man zou moeten terugbetalen. De vrouw heeft de man tijdens hun huwelijk regelmatig op zijn betalingsverplichting aangesproken.

Verzoek

De man verzoekt, met vernietiging van de bestreden beschikking, zijn beroep op vernietiging van de overeenkomst op grond van misbruik van omstandigheden, bedreiging, bedrog of dwaling te honoreren, dan wel voor recht te verklaren dat de overeenkomst voor vernietiging in aanmerking komt en deze ook te vernietigen, althans de verschuldigde rente van 3% per jaar te matigen tot nihil.

Beoordeling en motivering

Het hof wijst het verzoek van de man af en voert daartoe het volgende aan. De grondslag van het verzoek vormt artikel 8 van de huwelijkse voorwaarden en daardoor betreft de procedure het treffen van een nevenvoorziening als bedoeld in artikel 827 lid 1 onder b Rv. Uit de ondertekende overeenkomst blijkt ondubbelzinnig dat de man op 7 april 2019 ermee heeft ingestemd de vrouw op 12 april 2019 een bedrag van totaal € 14.110 te betalen. Gelet op de inhoud van de overeenkomst doen de stellingen van de man dat hij slechts een bedrag van € 4.000 heeft ontvangen en dat er geen sprake van een lening zou zijn geweest niet ter zake. De stellingen zijn onvoldoende onderbouwd. Voorts rust op de man de bewijslast voor de feiten en omstandigheden die de reden zijn voor zijn beroep op de wilsgebreken. De vrouw heeft de door de man gestelde feiten en omstandigheden gemotiveerd betwist. Het hof heeft kennisgenomen van de geluidsopname van 7 april 2019 en de transcriptie ervan. Uit deze opname blijkt niet dat de kinderen van de vrouw de man onder druk zouden hebben gezet door te verklaren dat hij alleen na ondertekening van de overeenkomst de woning weer zou mogen betreden, zijn bezittingen zou terugkrijgen of in Nederland zou mogen blijven. Voorts zou uit een telefoongesprek en twee e-mails blijken dat de man wist wat de betekenis was van zijn ondertekening en dat hij zich kon vinden in de inhoud van de overeenkomst. Naar het oordeel van het hof heeft de man onvoldoende gesteld om te kunnen concluderen dat sprake was van een onder invloed van dreiging, bedrog, misbruik van omstandigheden of dwaling tot stand gekomen overeenkomst. De man heeft in hoger beroep bewijs aangeboden in vorm van het horen van getuigen die zouden kunnen verklaren dat hij de overeenkomst onder dwang heeft ondertekend en dat hij op het moment van ondertekenen onder grote psychische druk stond. Nu geen van de voorgestelde getuigen bij de ondertekening van de overeenkomst aanwezig was, heeft het hof het bewijsaanbod gepasseerd.

Conclusie

Het verzoek van de man tot vernietiging van de overeenkomst wordt afgewezen. De bestreden beschikking wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-08-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:2568

Zaaknummer: 200.282.038/01 en 200.282.285/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek voor opneming van een ‘convenant einde samenwoning’ met daarbij een ouderschapsplan tussen informeel samenlevenden is afgewezen. Hiervoor bestaat geen wettelijke grondslag.

Feiten en omstandigheden

Partijen, man en vrouw, hebben samengewoond. Ze waren niet getrouwd. Ze hebben een minderjarig kind dat door de man is erkend en waarover ze gezamenlijk het gezag uitoefenen. Bij de beëindiging van hun samenwoning hebben ze een ouderschapsplan opgesteld. Daarnaast hebben ze een overeenkomst (‘convenant einde samenwoning’) gesloten waarin de vermogensrechtelijke afwikkeling van het einde van hun samenleving is vastgesteld, zoals regelingen omtrent de woning en daarmee verband houdende rechten en lasten, de verdeling van overige gemeenschappelijke vermogensbestanddelen en overige vermogensrechtelijke gevolgen van het einde van de relatie van partijen. Het convenant en het daarbij gevoegde ouderschapsplan zijn door de man en vrouw ondertekend.

Verzoek

Partijen verzoeken de rechtbank het convenant met het ouderschapsplan aan de beschikking te hechten en te bepalen dat (i) beide deel uitmaken van de beschikking en (ii) de man veroordeeld wordt om vanaf de dag dat beide partijen gescheiden leven maandelijks een bedrag ter hoogte van € 328 als bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van het kind te betalen.

Beoordeling en motivering

Met betrekking tot het ouderschapsplan oordeelt de rechtbank als volgt: op basis van artikel 1:247a BW moeten ouders die hun gezamenlijk gezag over hun minderjarige kinderen in het gezagsregister hebben laten aantekenen een ouderschapsplan als bedoeld in artikel 815 lid 2 en 3 Rv opstellen, waarbij de wetgever er belang aan hecht dat ouders het ouderschapsplan in een beschikking kunnen laten opnemen. De rechtbank wijst het verzoek om het ouderschapsplan aan de beschikking te hechten dan ook toe.

Met betrekking tot het verzoek tot aanhechting en opname van een ‘convenant einde samenleving’ stelt de rechtbank vast dat de wet hiervoor geen voorziening kent. Artikel 819 Rv vormt de wettelijke grondslag voor het geheel of gedeeltelijk in een beschikking kunnen opnemen van regelingen die partijen onderling getroffen hebben, zoals in casu de regelingen betreffende einde samenwoning. Dat artikel maakt echter deel uit van de bepalingen die in het bijzonder gelden voor (echt)scheidingszaken. Daarom kunnen alleen echtgenoten een verzoek dat op dit artikel stoelt doen. Het artikel staat niet open voor ex-samenwoners. Voorts zijn op een convenant dat feitelijk betrekking heeft op de verdeling van de gezamenlijke vermogensbestanddelen van partijen de regels van de dagvaardingsprocedure van toepassing (zie art. 3:185 BW en art. 677 Rv). Een verdeling of, zoals in dit geval, een verzoek tot het aanhechten van een convenant en het opnemen in de beschikking van de daarin onderling getroffen regelingen ter zake van een verdeling kan dus niet worden ingeleid met een verzoekschrift. Dit is alleen anders wanneer de verdeling gevraagd wordt als nevenverzoek bij een echtscheiding (art. 827 Rv).

De rechtbank wijst het verzoek om de kinderbijdrage in het dictum op te nemen, toe. Partijen hebben dit gezamenlijk verzocht en de regeling van de kinderbijdrage heeft een wettelijke grondslag.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek om het ouderschapsplan aan de beschikking te hechten toe; wijst het verzoek om het ‘convenant einde samenwoning’ in de beschikking op te nemen en aan de beschikking te hechten, af. Hetgeen partijen in het convenant zijn overeengekomen, is als zodanig tussen hen wel bindend. De rechtbank wijst het verzoek om de in het ouderschapsplan overeengekomen kinderbijdrage toe.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 08-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:4528

Zaaknummer: C/02/387930 / FA RK 21-3441

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezag gaat na overlijden van de moeder naar de vader en niet naar de oma bij wie het kind met zijn moeder woonde. Het hof treft een omgangs-, vakantie- en informatieregeling. Verzoek van de oma om contra-expertise op grond van artikel 810a Rv afgewezen.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige (geboren in 2012) woonde voor het overlijden van zijn moeder op 15 mei 2020 samen met haar bij zijn oma. Hij bleef daar wonen na haar overlijden. Sinds 21 maart 2021 woont hij bij zijn vader, die na het overlijden van de moeder bij beschikking met het ouderlijk gezag is belast. In december 2020 wees de rechtbank Amsterdam verzoeken van de oma om haar te belasten met de voogdij over het kind, zijn hoofdverblijf bij haar vast te stellen en een omgangsregeling met het kind te bepalen af. De oma komt op tegen deze beschikking.

Beoordeling, motivering en rechtsvraag

Artikel 1:253g BW bepaalt dat verzoeken om de overlevende ouder met gezag te belasten slechts worden afgewezen indien het belang van het kind zich daartegen zou verzetten. Het kind woont sinds enige tijd bij zijn vader en dat gaat naar omstandigheden goed. De bijzondere curator van het kind heeft ook geadviseerd de huidige situatie in stand te laten en de oma heeft aangegeven dat zij berust in de situatie en inziet dat het opvoedperspectief van het kind bij de vader ligt. Omdat ook overigens geen contra-indicaties zijn gebleken, bestaat geen aanleiding om van de hoofdregel van artikel 1:253g BW af te wijken. Het hof bekrachtigt het gezag van de vader en daarmee ook dat de hoofdverblijfplaats van het kind bij de vader is.

Gelet op de bijzondere positie van de oma in het leven van het kind, heeft hij baat bij een substantieel en regelmatig contact met haar. In aanvulling op de reeds vaststelde omgangsregeling bepaalt het hof een vakantieregeling, waarbij het kind een wezenlijk deel van de vakantieperiode bij zijn oma kan verblijven.

Het hof oordeelt voorts dat het in het belang van het kind is dat deze belcontact kan hebben met zijn oma, en daartoe ook gelegenheid moet krijgen. Gelet op de huidige spanningen tussen de vader en de oma en het effect hiervan op het kind, kunnen (verplichte) vaste

belmomenten te belastend voor hem zijn. Daarom bepaalt het hof geen vaste belmomenten, maar gaat ervan uit dat de vader belcontacten zal toestaan en faciliteren, en voorts dat de vader en de oma hierin de behoefte van het kind leidend laten zijn.

Naar analogie van artikel 1:377b lid 1 BW, stelt het hof een informatieregeling vast omdat het hof het in het belang acht van het kind dat zijn oma op de hoogte is van hem aangaande gewichtige aangelegenheden, zodat zij daar tijdens de omgang goed op kan inspelen.

Het hof wijst het verzoek van de oma om een contra-expertise te gelasten op grond van artikel 810a Rv af, gegeven het behandelde ter zitting en in het bijzonder het standpunt van de oma over het opvoedperspectief. Daarbij laat het hof in het midden of er een wettelijke grondslag zou bestaan voor een dergelijk onderzoek nu het geen situatie betreft zoals in artikel 810a Rv omschreven.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek om een omgangs-, vakantie- en informatieregeling toe. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank inzake gezag, hoofdverblijfplaats en voogdij. Het verzoek om een contra-expertise wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 04-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:1909

Zaaknummer: 200.291.298/01 en 200.291.298/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming voor reis met kinderen naar Marokko tijdens de COVID-19-pandemie (code oranje), vanwege onweersproken gesteld noodzakelijk familiebezoek.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn in 1997 getrouwd. In 2021 heeft de vrouw een echtscheidingsverzoek ingediend. In de voorlopige voorzieningenprocedure is bepaald dat de vader de echtelijke woning moet verlaten en niet meer mag betreden. De ouders hebben twee kinderen, geboren in respectievelijk 2005 en 2010. De kinderen zijn aan de moeder toevertrouwd.

De moeder wil met de kinderen vier weken naar Marokko voor familiebezoek. Volgens de moeder heeft de vader tijdens een gesprek met Veilig Thuis aangegeven op vakantie te gaan naar Frankrijk en Marokko. Toestemming voor de vakantie van de kinderen naar Marokko heeft hij geweigerd.

Het oudste kind heeft in de raadkamer haar mening gegeven.

Beoordeling, motivering en rechtsvraag

Op grond van artikel 1:253a BW kan de rechter – in geval van gezamenlijke uitoefening van gezag – beslissen in geschillen tussen ouders. De rechter overweegt dat voor Marokko code oranje geldt, zodat alleen noodzakelijke reizen zijn toegestaan. Van een noodzakelijke reis is volgens de Rijksoverheid sprake, in het geval van hereniging met familieleden na een langdurige scheiding door COVID of een bezoek aan een ziek familielid. De rechter oordeelt dat de reis kan worden aangemerkt als noodzakelijk, gelet op de gezondheidstoestand van de vader van de moeder. De rechter acht het voorts in het belang van de kinderen dat zij hun familie kunnen bezoeken, die zij al ruim een jaar niet hebben kunnen zien door COVID.

Conclusie

De rechter wijst het verzoek om vervangende toestemming toe.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:7509

Zaaknummer: C/09/614287 / FA RK 21-4384

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling, omdat de minderjarige sinds de eerste lockdown niet meer naar school is geweest en zij ook niet meer naar haar stage bij de zorgboerderij gaat. Er moet zicht komen op het waarheidsgehalte van de zorgen van de Raad voor de Kinderbescherming. Dit zicht ontbreekt nu omdat de ouders elk contact met de raad en hulpverlening hebben afgehouden. Daarbij speelt mee dat twee van de vijf zorgmeldingen, die zijn gedaan in de periode 2020-2021, afkomstig zijn van een professionele partij. Geen rol speelt het besluit van het gezin om zich (vooralsnog) niet te laten vaccineren tegen corona.

Feiten en omstandigheden

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt om ondertoezichtstelling voor de duur van twaalf maanden vanwege de vele zorgen over de minderjarige, die omschreven wordt als een onzeker meisje die hulpverlening nodig heeft om zich persoonlijk krachtiger te ontwikkelen. Deze hulpverlening wordt echter niet meer toegelaten, door de ouders. Omdat de minderjarige ook onvoldoende functioneert op cognitief gebied, vindt de raad het zeer zorgelijk dat de minderjarige een lange periode thuis is gehouden van school, vanwege zorgen van de moeder over de coronamaatregelen en ondanks dat de minderjarige zelf wel naar school wilde.

Daarbij komt dat er meerdere zorgmeldingen bij Veilig Thuis zijn gedaan, waarvan één van een betrokken leerplichtambtenaar en één van de eerder betrokken hulpverleningsinstantie. Omdat er geen contact is geweest met de ouders, zijn de zorgen van de raad niet weggenomen.

De vader betwist de zorgen die in de zorgmeldingen naar voren komen. Hij vindt dat in het rapport van de raad de waarheid is verdraaid. Er is geen contact tussen de vader en de raad, omdat hij vermoeid is geraakt en slechte ervaringen heeft met Veilig Thuis en de raad. De minderjarige gaat op dit moment niet naar school en stage omdat zij last heeft van verkoudheidsklachten waardoor zij volgens de huidige richtlijnen rondom de

coronapandemie thuis moet blijven. Het gezin heeft vooralsnog afgezien van vaccinaties tegen corona en neemt de richtlijnen zeer serieus. Zodra het weer mogelijk is, zal volgens de vader, de minderjarige weer naar school en stage gaan.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter vindt dat de minderjarige ernstig in haar ontwikkeling wordt bedreigd, met name omdat zij sinds de eerste lockdown niet meer naar school is geweest en nu ook niet meer naar haar stage bij de zorgboerderij gaat. Dat is erg zorgelijk, volgens de rechter, temeer omdat het meisje als onzeker en kwetsbaar meisje juist gebaat is bij voldoende ondersteuning en zij zelf wel naar school zou willen gaan.

Er moet zicht komen op het waarheidsgehalte van de zorgen van de raad over het gebrek aan ontwikkelingsmogelijkheden en veiligheid in de thuissituatie en de angsten van de moeder die worden geprojecteerd op de minderjarige. Dit zicht ontbreekt nu omdat de ouders elk contact met de raad en hulpverlening hebben afgehouden. Daarbij weegt de kinderrechter niet alleen de ernst van de zorgen mee, maar ook het feit dat er in de periode 2020-2021 vijf zorgmeldingen zijn gedaan waarvan er twee zijn gedaan door een professionele partij. Omdat de ouders hulpverlening afweren, is het vrijwillig kader niet afdoende en zal de rechter de minderjarige onder toezicht stellen. Hierbij speelt het besluit van het gezin om zich (vooralsnog) niet te laten vaccineren tegen corona geen rol.

Omdat de vader ter zitting duidelijk en consistent heeft aangegeven waarom hij denkt dat de situatie anders is dan de raad heeft geschetst en de kinderrechter dat serieus neemt, zal de rechter de ondertoezichtstelling uitspreken voor een kortere duur dan verzocht. Voor de beoordeling van de zorgen in het kader van de ondertoezichtstelling is wel van belang dat de ouders zich welwillend opstellen tegenover de hulpverlening en dat zij (tijdig) openheid van zaken geven.

Conclusie

De kinderrechter stelt de minderjarige onder toezicht voor de duur van zes maanden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 23-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:7702

Zaaknummer: C/15/319338 / JU RK 21-1520

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming voor een medische behandeling gericht op het remmen van de puberteit en het toedienen van groeihormonen om ernstig gevaar voor de fysieke en geestelijke gezondheid van de minderjarige af te wenden (art. 1:265h BW). Medisch ingrijpen op dit moment geeft het kind de beste kansen op een gezonde lichamelijke en psychische ontwikkeling.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige staat onder toezicht van de gecertificeerde Iistelling (GI) en is uit huis geplaatst bij de andere met gezag belaste ouder, namelijk de vader, die in België woont. Het kind dat inmiddels bijna 9 jaar is, dreigt als gevolg van haar ziekte, vervroegd in de puberteit te raken, waardoor zij – zonder puberteitsremmers en groeihormonen – waarschijnlijk niet het gemiddelde van 140 cm, maar 125 cm eindlengte lijkt te bereiken. De moeder vreest voor bijwerkingen van de puberteitsremmers en groeihormonen en weigert toestemming te geven voor de behandeling. De GI heeft van de rechtbank vervangende toestemming gekregen. De moeder gaat in hoger beroep.

Beoordeling en motivering

Nadat het hof heeft vastgesteld dat de Nederlandse rechter bevoegd is en het Nederlandse recht van toepassing, oordeelt het hof de vervangende toestemming. Het hof vindt de voordelen van de te bereiken significante groei in centimeters voor de minderjarige middels een – volgens de artsen – veilige therapie, aanzienlijk zwaarder wegen dan de niet nader onderbouwde vrees van de moeder voor mogelijke bijwerkingen. De groeihormonen zullen niet alleen lengtewinst opleveren, met minder psychische problemen als gevolg, maar zullen ook andere positieve fysieke effecten hebben. Het remmen van de puberteit is volgens het hof voor een zinvolle behandeling met groeihormonen evenzeer noodzakelijk. Het is verder niet in het belang van het kind als zij op 9-jarige in de puberteit komt, omdat zij daarin dan ook afwijkend zou zijn van haar klas- en leeftijdgenootjes.

Het bezwaar van de moeder richt zich ook tegen de situatie waarin de minderjarige dagelijks

geprikt zou moeten worden. Daar lijkt echter geen sprake van te zijn. De GI heeft aangegeven dat de artsen onderzoeken hoe de minderjarige zo min mogelijk belast kan worden met de wekelijks toediening in het ziekenhuis van de groeihormonen.

Van belang daarbij is dat de minderjarige aan de GI heeft gezegd blij te zijn dat er iets aan haar lengte wordt gedaan. Het hof vindt het zorgelijk dat de GI aangeeft te ervaren dat de moeder een algemeen wantrouwen heeft richting de artsen.

Alles overwegende is het hof van oordeel dat de medische behandeling gericht op het remmen van de puberteit en het toedienen van groeihormonen noodzakelijk is om ernstig gevaar voor de fysieke en geestelijke gezondheid van de minderjarige af te wenden. Het is ook van belang om op dit moment medisch in te grijpen, omdat de minderjarige hierdoor de beste kansen krijgt op een gezonde lichamelijke en psychische ontwikkeling.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking en wijst het verzoek van de moeder af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 02-09-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2780

Zaaknummer: 200.293.323_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van ouders om na echtscheiding gewijzigd ouderschapsplan op te nemen in de beschikking toegewezen, ondanks ontbreken expliciete wettelijke basis. Aansluiting bij bedoeling wetgever dat ouders zo veel als mogelijk in onderling overleg invulling geven aan het ouderschap na de scheiding. Verzoek tot wijziging kinderalimentatie toegewezen vanwege gewijzigde omstandigheden.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in maart 2013 gescheiden. In 2012 hebben ze in een ouderschapsplan afspraken gemaakt over hun minderjarige dochter. Dit ouderschapsplan is in de echtscheidingsbeschikking van maart 2013 opgenomen. De dochter had tot nu toe haar hoofdverblijfplaats bij de moeder. In september 2021 zal de moeder verhuizen naar Tsjechië. Omdat de dochter in Nederland blijft wonen hebben partijen in juli 2021 nieuwe afspraken gemaakt over de dochter die zijn vastgelegd in een gewijzigd ouderschapsplan.

Verzoeken, beoordeling en motivatie

Partijen verzoeken de rechtbank het door hen ondertekende en gewijzigde ouderschapsplan aan de beschikking te hechten en te bepalen dat de onderlinge regelingen deel uitmaken van de beschikking. De rechtbank overweegt dat ex artikel 815 lid 2 en 3 Rv een ouderschapsplan moet worden opgenomen in een (echt)scheidingsverzoek. Artikel 819 Rv biedt de wettelijke grondslag voor het opnemen van de in het ouderschapsplan gemaakte afspraken in de beschikking. Een verzoek daartoe kan alleen in het kader van een (echt)scheidingsprocedure worden gedaan. In de onderhavige zaak verzoeken twee voormalige echtgenoten tot aanhechting en opname van een gewijzigd ouderschapsplan. Daarvoor ontbreekt een (expliciete) wettelijke grondslag. Echter, de rechtbank is van oordeel dat partijen toch in hun verzoek kunnen worden ontvangen. Daartoe overweegt de rechtbank dat de wetgever uitdrukkelijk de ouders de verplichting oplegt om een ouderschapsplan te maken. Daaruit valt af te leiden dat de wetgever er een groot belang aan hecht dat in een scheidingssituatie zo veel als mogelijk door de ouders in onderling overleg afspraken worden gemaakt over de invulling

van het ouderschap na de scheiding. Daarbij hoort ook dat die afspraken vervolgens worden nagekomen. Het opnemen van afspraken in de (echt)scheidingsbeschikking, en deze voorzien van een executoriale titel, kan daarvoor een waarborg zijn. Vanuit dit uitgangspunt is er geen goede reden te bedenken waarom afspraken tussen de ouders gemaakt op een tijdstip na de echtscheiding niet op vergelijkbare wijze in een beschikking kunnen worden opgenomen. Daarnaast geldt dat voor de belangrijkste onderwerpen die in een ouderschapsplan worden geregeld de mogelijkheid bestaat een gerechtelijke procedure te starten en deze in rechte te laten vaststellen. Voor het opnemen van dergelijke regelingen in een rechterlijke beschikking bestaat dus wel een wettelijke grondslag.

In het ouderschapsplan van 2012 hebben partijen een kinderbijdrage van de man aan de vrouw van € 240 per maand opgenomen. Partijen verzoeken thans te bepalen dat de vrouw per 1 september 2021 een aan de man te betalen kinderbijdrage van € 25 zal voldoen. Ex artikel 1:401 lid 1 BW kan een rechterlijke uitspraak of overeenkomst betreffende levensonderhoud bij latere rechterlijke uitspraak worden gewijzigd of ingetrokken, wanneer zij door wijziging van omstandigheden ophoudt aan de wettelijke maatstaven te voldoen. De rechtbank oordeelt dat er sprake is van een dergelijke wijziging van omstandigheden vanwege de verhuizing van de vrouw naar Tsjechië en de wijziging van het hoofdverblijf van de dochter.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de onderlinge regelingen opgenomen in het gewijzigde ouderschapsplan deel uitmaken van de beschikking. Daarnaast wordt het verzoek tot wijziging van de kinderbijdrage toegewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 08-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:4529

Zaaknummer: C/02/388292 / FA RK 21-3623

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek te bepalen dat buitenlands kindhuwelijk niet voor erkenning in Nederland in aanmerking komt, afgewezen. Op moment dat erkenning werd gevraagd, waren beide echtgenoten meerderjarig. Niet relevant is welke echtgenoot om erkenning verzoekt en evenmin of de toenmalig minderjarige echtgenoot van dat verzoek op de hoogte is.

Feiten en omstandigheden

De man verzoekt primair: voor recht te verklaren dat het huwelijk van partijen (hierna: het huwelijk) niet voor erkenning in aanmerking komt en dus niet vatbaar is voor inschrijving in de Basisregistratie Personen (BRP), en subsidiair: het huwelijk nietig te verklaren en de ambtenaar van de burgerlijke stand te gelasten de BRP aan te passen ten aanzien van de man met inachtneming van hetgeen in deze beschikking is overwogen.

Beoordeling en motivering

Primair verzoek

Op grond van artikel 10:31 lid 1 BW moet eerst de voorvraag worden beantwoord of het huwelijk volgens Eritrees recht rechtsgeldig tot stand is gekomen. De man heeft verklaard dat partijen op [x] in een kerk in Eritrea, met elkaar zijn gehuwd, dat ten tijde van de huwelijksluiting de vrouw 15 jaar en de man 20 jaar was en dat het huwelijk is gesloten door een priester, in aanwezigheid van de familieoudsten, vriendinnen van de vrouw en vrienden van de man. Zowel de man als de ambtenaren van de burgerlijke stand van Heerlen en van Breda stellen zich op het standpunt dat het huwelijk rechtsgeldig is gesloten naar Eritrees recht. Mede op basis van het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat het huwelijk is voltrokken op een wijze die men gewoon is in Eritrea en dat het feit dat de vrouw op het moment van huwen pas 15 jaar was geen formeel beletsel vormde om met de man in het huwelijk te treden. Artikel 46 lid 2 van de Transitional Civil Code of Eritrea (TCCE) bepaalt weliswaar dat beide partners voor de huwelijksdatum de 18-jarige leeftijd moeten hebben bereikt, maar dat op deze hoofdregel in het derde lid van artikel 46 TCCE een uitzondering op basis van het gewoonterecht wordt gemaakt. Het OECD Social Institutions and Gender Index

vermeldt in haar rapport uit 2014 dat naar het burgerlijk recht van Eritrea ook huwelijken gesloten op basis van gewoonterecht worden erkend, indien de huwelijkspartners tussen de 15 en 18 jaar zijn. De vrouw was ten tijde van de huwelijksluiting 15 jaar. Het huwelijk is dus volgens Eritrees recht rechtsgeldig tot stand gekomen en komt aldus op grond van artikel 10:31 lid 1 BW voor erkenning in Nederland in aanmerking.

Volgens de man kan het huwelijk niet in Nederland worden erkend wegens strijd met de openbare orde, omdat de vrouw tijdens de huwelijksluiting 15 jaar oud en dus minderjarig was. De man beroept zich daarbij op artikel 10:32 aanhef en onder c BW.

De rechtbank overweegt als volgt. Artikel 10:32 aanhef en onder c BW bepaalt dat, ongeacht artikel 10:31 BW, aan een buiten Nederland gesloten huwelijk erkenning wordt onthouden, indien dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde en in ieder geval indien een der echtgenoten op het tijdstip van de sluiting van dat huwelijk niet de leeftijd van 18 jaar had bereikt, tenzij de echtgenoten op het moment dat erkenning van het huwelijk gevraagd wordt beiden de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt.

De rechtbank volgt de man niet in zijn stelling dat hij en/of de vrouw nimmer om erkenning van het huwelijk in Nederland hebben verzocht. Naast dat de man op 26 oktober 2015 ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Heerlen onder ede heeft verklaard dat hij gehuwd is en dat hij op 30 april 2019 in Breda een verklaring onder ede heeft afgelegd betreffende zijn huwelijksgegevens – wat beschouwd moet worden als verzoeken om erkenning van zijn huwelijk –, heeft de man op 7 oktober 2015 bij de IND een verzoek tot gezinshereniging ingediend. In de stukken met betrekking tot dit verzoek om gezinshereniging staat dat de vrouw is geboren op [x]. Dit betekent dat beide partijen meerderjarig waren op het moment dat de man de verklaringen onder ede heeft afgelegd en op het moment dat hij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Het ligt bovendien in de rede dat beide partijen op de hoogte waren van het verzoek om gezinshereniging en de rechtbank leidt hieruit dan ook af dat partijen, op het moment dat zij beiden meerderjarig waren, ervan uitgingen dat hun huwelijk in Nederland zou worden erkend. Dat neemt overigens niet weg dat in rechte (alsnog) verzocht kan worden te bepalen dat het huwelijk niet voor erkenning in aanmerking komt.

De rechtbank buigt zich daarom over de vraag of erkenning aan het huwelijk moet worden onthouden omdat het verzoek tot erkenning niet afkomstig is van de indertijd minderjarige echtgenoot, of omdat deze destijds minderjarige echtgenoot niet rechtstreeks betrokken is (geweest) bij het verzoek tot erkenning van het huwelijk.

Artikel 10:32 BW vindt zijn basis in de Wet tegengaan huwelijksdwang (Kamerstukken 33488).

Uit de memorie van toelichting is af te leiden dat deze wet is opgesteld met inachtneming van het Verdrag inzake de voltrekking en de erkenning van de geldigheid van huwelijken (Verdrag geldigheid huwelijken), waaruit volgt dat zo min mogelijk belemmeringen moeten bestaan om een in het ene land rechtsgeldig gesloten huwelijk in een ander land te erkennen. De Minister voor Rechtsbescherming heeft in zijn brief van 11 februari 2019 aan de Tweede Kamer (Kamerstuk 32175, nr. 65) aangegeven dat een in het buitenland rechtsgeldig gesloten kindhuwelijk wordt ingeschreven in de BRP als een van de betrokkenen dit laat registreren en beide echtgenoten inmiddels ouder dan 18 jaar zijn. De minister heeft verder vermeld dat daarbij geen toetsing plaatsvindt of beide echtgenoten (zonder dwang) hebben ingestemd met het huwelijk of met de registratie en dat deze werkwijze correspondeert met de hoofdregel van het Verdrag geldigheid huwelijken om zoveel mogelijk huwelijken te erkennen. Uit de wetshistorie en de brief van de minister volgt dan ook dat de wetgever heeft beoogd dat een in het buitenland rechtsgeldig gesloten kindhuwelijk in Nederland wordt erkend, indien beide echtgenoten meerderjarig zijn op het moment dat erkenning van het huwelijk wordt verzocht. Nergens blijkt uit dat voor erkenning relevant is op welke grond of door welke echtgenoot om erkenning wordt verzocht of dat de indertijd minderjarige echtgenoot bij dat verzoek om erkenning betrokken is of ervan op de hoogte is.

Het enkele feit dat sprake is van een kindhuwelijk is onvoldoende om erkenning van zo'n huwelijk te weigeren. Een kindhuwelijk wordt uit het oogpunt van bescherming van minderjarigen weliswaar in beginsel in strijd met de Nederlandse openbare orde geacht, maar beide partijen hadden geen enkele binding met de Nederlandse rechtsorde op het moment dat zij in Eritrea in het huwelijk traden. Daarbij is de vrouw inmiddels niet meer minderjarig en is zij nooit in Nederland geweest. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het door partijen in Eritrea gesloten huwelijk voor erkenning in Nederland in aanmerking komt. Het primaire verzoek van de man zal daarom worden afgewezen.

Subsidiair verzoek

Omdat de rechtbank van oordeel is dat het huwelijk naar Eritrees recht rechtsgeldig is, zal zij het subsidiaire verzoek om het huwelijk nietig te verklaren, afwijzen.

Ook het subsidiaire verzoek om de ambtenaar van de burgerlijke stand te gelasten de BRP aan te passen zal worden afgewezen. Nog daargelaten dat er geen reden is het huwelijk uit de BRP te verwijderen, mist het verzoek wettelijke grondslag; de rechtbank heeft geen wettelijke bevoegdheid om in een civiele verzoekschriftprocedure de ambtenaar hiertoe te gelasten.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van de man af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:3976

Zaaknummer: C/02/372478 FA RK 20-2647

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van de man om gezamenlijk gezag ex artikel 1:253c lid 1 BW afgewezen. Geen sprake van een situatie waarin partijen in staat zijn tot een behoorlijke gezamenlijke gezagsuitoefening. Niet voldaan aan het klem-en-verloren criterium van artikel 1:253c lid 2 BW.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw hebben een relatie gehad en hebben één dochter, geboren in 2005. De man heeft de minderjarige op vierjarige leeftijd erkend. De vrouw oefent van rechtswege alleen het gezag uit over de minderjarige en zij verblijft bij de vrouw. Het verzoek van de man om gezamenlijk gezag over de minderjarige is door de rechtbank afgewezen. De man komt op tegen deze beschikking.

Grievens, beoordeling en motivatie

De man verzoekt het hof te bepalen dat de man en de vrouw gezamenlijk met de uitoefening van het gezag over de minderjarige worden belast. De rechtbank zou zijn verzoek onterecht hebben afgewezen, aangezien niet het wettelijke criterium van artikel 1:253c BW is gehanteerd. De man zou gedurende haar hele leven bij de minderjarige betrokken zijn geweest, heeft duidelijk uitgelegd dat hij heeft gewacht met een verzoek om gezamenlijk gezag zodat het kind niet tussen twee vuren kwam te staan en hij zou in staat zijn om met de vrouw redelijk te communiceren over de dagelijkse gang van zaken. De vrouw brengt daartegenin dat partijen al tien jaar niet met elkaar hebben gecommuniceerd en dat de e-mailberichten die de man in heeft gebracht slechts een korte periode beslaan. Ook blijkt daaruit geen inhoudelijke communicatie over belangrijke beslissingen. De vrouw bestrijdt dat de minderjarige frequent bij de man verblijft en dat de man bij het hele leven van de minderjarige betrokken is geweest.

Ex artikel 1:253c lid 1 BW kan de tot het gezag bevoegde ouder van het kind, die nimmer het gezag gezamenlijk met geboortemoeder heeft uitgeoefend, de rechtbank verzoeken de ouders gezamenlijk dan wel hem alleen met het gezag over het kind te belasten. Ex artikel 1:253c lid 2 BW wordt het verzoek slechts afgewezen indien a. er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen

afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen of b. afwijzing anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

Het hof stelt voorop dat gezamenlijk gezag van de ouders over het minderjarige kind het uitgangspunt van de wetgever is. Het ontbreken van goede communicatie zorgt niet zonder meer voor toewijzing van het gezag aan één ouder in het belang van het kind. Echter, voor gezamenlijk gezag is wel vereist dat de ouders daadwerkelijk in staat zijn tot een behoorlijk overleg over zaken die de minderjarige aangaan en dat beslissingen over hun kind in gezamenlijk overleg kunnen worden genomen zodat het kind niet klem of verloren raakt tussen de ouders.

Het is het hof gebleken dat tussen de ouders al geruime tijd een moeizame verstandhouding bestaat. De minderjarige heeft aangegeven dat de ouders niet met elkaar overweg kunnen. De verhouding tussen de man en zijn familie enerzijds en de vrouw anderzijds is ernstig verstoord. Na een incident in februari 2021, heeft de minderjarige geen contact meer gehad met haar vader. Het hof constateert dat een goed contact tussen de man en de minderjarige voor beiden van groot belang is. De man ziet gezamenlijk gezag als instrument om een gelijkwaardigere positie als ouder te verkrijgen en hoopt zo de communicatie met de vrouw en de band met de minderjarige te verbeteren. Het hof vindt deze wens niet realistisch gelet op de feiten en omstandigheden. Er is geen sprake van een situatie waarin partijen in staat zijn tot behoorlijke gezamenlijke gezagsuitoefening. Op de zitting in hoger beroep is gebleken dat de communicatie tussen de ouders te wensen overlaat en dat inzet van hulpverlening evenmin een haalbare kaart lijkt te zijn. Naar het oordeel van het hof is daarom sprake van een onaanvaardbaar risico dat de minderjarige klem of verloren zal raken tussen de ouders, indien zij met het gezamenlijk gezag worden belast. Niet is te verwachten dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen. Het verzoek van de man dient te worden afgewezen.

Echter, het hof geeft partijen wel mee dat zij zich in het belang van de minderjarige blijvend dienen in te zetten om onbelast contact tussen de minderjarige en haar vader en zijn familie mogelijk te maken, zonder dat zij wordt lastiggevalen met zaken die tussen de ouders onderling spelen of hebben gespeeld.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:2398

Zaaknummer: 200.289.611/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen hebben voor het huwelijk samengewoond en zijn bij verbreking van hun relatie een overeenkomst tot verdeling van eenvoudige gemeenschap aangegaan. Gemeenschappelijke woning toebedeeld aan de man. Daarna weer relatie met elkaar gekregen en in beperkte gemeenschap van goederen gehuwd. Overeenkomst van verdeling is nog steeds geldig en vordering tot levering van de woning van de man is niet verjaard.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2008 een notariële samenlevingsovereenkomst aangegaan. In 2010 is de samenleving verbroken en zijn de gemeenschappelijke goederen en schulden verdeeld. De gemeenschappelijke woning is toebedeeld aan de man, onder de verplichting om de hypothecaire lening voor zijn rekening te nemen. De woning is niet geleverd aan de man. Omstreeks 2012 hebben partijen weer een relatie gekregen en zijn zij zonder samenlevingscontract weer gaan samenwonen in de woning. In 2019 zijn zij in beperkte gemeenschap van goederen gehuwd.

Verzoeken, beoordeling en motivatie

De vrouw verzoekt de rechtbank de echtscheiding tussen partijen uit te spreken en te bepalen dat de woning wordt verkocht en dat de waarde van de woning, na aflossing van de hypothecaire lening, bij helfte tussen partijen wordt verdeeld. De man voert aan dat de woning al aan hem is toegedeeld bij overeenkomst van 27 juli 2010. De vrouw is van mening dat deze overeenkomst niet langer geldend is tussen partijen en dat deze overeenkomst kort na 27 juli 2010 door partijen is vernietigd. De rechtbank is van mening dat de vrouw deze stelling niet voldoende heeft onderbouwd. Ook wordt het verweer van de vrouw gepasseerd dat er geen uitvoering is gegeven aan de overeenkomst. Ten slotte voert de vrouw aan dat vermenging van inkomen en uitgaven heeft plaatsgevonden waardoor zij ook indirect heeft meebetaald aan de lasten van de woning waardoor zij op grond van de redelijkheid en billijkheid niet aan de overeenkomst kan worden gehouden. Echter, de rechtbank oordeelt dat de man genoegzaam

heeft aangetoond dat hij alle lasten verbonden aan de woning uit zijn inkomen heeft voldaan. De rechtbank acht het niet relevant of dit mogelijk zou zijn gemaakt doordat de vrouw een bijdrage aan de kosten van de huishouding heeft geleverd, aangezien enige verdeling van kosten van de huishouding past bij een samenlevingsrelatie.

De overeenkomst waarbij verdeling van de eenvoudige gemeenschappen heeft plaatsgevonden is derhalve nog immer geldend tussen partijen. Op grond daarvan is de economische eigendom van de woning per 27 juli 2010 overgedragen aan de man onder de verplichting om de hypothecaire lening met uitsluiting van de vrouw te voldoen. Omdat de woning nooit geleverd is ex artikel 3:186 BW, valt de woning goederenrechtelijk wel in de beperkte gemeenschap van goederen. Dit betreft echter slechts de kale juridische eigendom van de woning, die op zichzelf geen waarde vertegenwoordigt.

De vrouw stelt verder dat de vordering tot nakoming van de man is verjaard. Ex artikel 3:307 BW verjaart een rechtsvordering tot nakoming van een verbintenis uit overeenkomst tot een geven of een doen door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de vordering opeisbaar is geworden. Voor de vraag of de vordering tot nakoming is verjaard, is van belang onder welke (opschortende) voorwaarden de verplichting tot levering is overeengekomen. De vrouw is van mening dat de vordering tot levering een direct opeisbare vordering is en dat het de bedoeling van partijen was dat de woning uiterlijk vijf jaar na ondertekening van de overeenkomst zou worden geleverd aan de man. De man voert aan dat partijen de mogelijkheid tot levering van de woning voor onbepaalde tijd hebben opgehouden vanwege de hoogte van de schulden van de vrouw waardoor zij niet uit de hoofdelijke aansprakelijkheid van de verplichtingen uit de hypotheek kon worden ontslaan.

De vraag hoe in een schriftelijke overeenkomst de verhouding van partijen is geregeld en of dit contract een leemte laat die moet worden aangevuld, kan niet worden beantwoord op grond van alleen maar een taalkundige uitleg van de bepalingen van die overeenkomst. Voor de beantwoording van die vraag komt het ook aan op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. De rechtbank oordeelt dat voor beide partijen duidelijk was dat levering van de woning en ontslag van de vrouw uit de hoofdelijke aansprakelijkheid ten tijde van de ondertekening van de overeenkomst niet mogelijk was. Partijen hadden voor ogen dat levering pas zou plaatsvinden als de schulden zouden zijn afgelost. In de overeenkomst is daarvoor een termijn van drie tot vijf jaar opgenomen, maar dit betreft slechts een indicatieve termijn. De vordering tot levering is per mei 2021 opeisbaar geworden door aflossing van schulden en de vordering is tot op heden niet verjaard.

Conclusie

De rechtbank wijst het primaire verzoek van de man om voor recht te verklaren dat de verdeling van de gemeenschappelijke activa en passiva heeft plaatsgevonden en dat de vrouw gehouden is aan de regelingen neergelegd in de overeenkomst toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:8647

Zaaknummer: C/10/598447 / FA RK 20-4299 en C/10/601884 FA RK 20-5931

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Adoptie van een meerderjarige door de rechtbank toegewezen op grond van zeer bijzondere omstandigheden en een verschoonbare termijnoverschrijding.

Feiten en omstandigheden

Verzoekers zijn pleegouders geweest van een inmiddels meerderjarig kind. De meerderjarige is geboren uit een huwelijk van de vader en moeder. Verzoekers willen de meerderjarige adopteren. Verzoekers wonen samen en hebben geen kinderen.

Grievens, beoordeling en motivering

De rechtbank wijst het verzoek tot adoptie toe. Daarbij is de rechtbank van oordeel dat aan het in artikel 1:228 lid 1 onder a BW weergegeven minderjarigheidsvereiste voorbij moet worden gegaan, gelet op de zeer uitzonderlijke omstandigheden en de gegronde reden voor de termijnoverschrijding. De rechtbank oordeelt dat daarnaast aan alle in artikel 1:227 BW genoemde gronden en aan alle (overige) in artikel 1:228 BW genoemde voorwaarden voor adoptie is voldaan. De rechtbank overweegt daarbij als volgt.

De rechtbank stelt vast dat de meerderjarige ten tijde van de indiening van het verzoek 32 jaar was, zodat niet wordt voldaan aan de in artikel 1:228 lid 1 onder a BW neergelegde voorwaarde van minderjarigheid van het kind. Verzoekers hebben echter aangevoerd dat onverkorte toepassing van deze voorwaarde in dit geval zou leiden tot een onaanvaardbare doorkruising van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op familieleven.

In dit kader stelt de rechtbank voorop dat eerst moet worden beoordeeld of sprake is van door artikel 8 EVRM beschermd familieleven tussen verzoekers en de meerderjarige, nu van bloedverwantschap tussen hen geen sprake is. Een uitzondering is op basis van een beoordeling van de concrete feiten en omstandigheden van het geval mogelijk, als er sprake is van nauwe persoonlijke betrekkingen tussen de betrokkenen. Uit de rechtspraak van het EHRM over pleegouders en pleegkinderen (EHRM 27 april 2010, 16318/07, par. 48-52 (*Moretti and Benedetti/Italië*)) blijkt dat het daarbij aankomt op de tijd die de betrokkenen met elkaar hebben doorgebracht, de kwaliteit van de relaties en de rol van de pleegouder naar het kind

toe.

In dit geval oordeelt de rechtbank dat sprake is van familielevens in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekers hebben sinds 2002 grotendeels de opvoeding en verzorging van de meerderjarige voor hun rekening genomen en zij hebben de meerderjarige als gezinslid opgenomen in hun gezin. Ook hebben verzoekers de meerderjarige intensief geholpen bij het zoeken naar hulp voor de verwerking van haar jeugdtrauma. De meerderjarige sliep weliswaar bij de zus van verzoekster in huis, maar dit is verklaarbaar en maakt het familieleven met verzoekers niet minder. De meerderjarige had ten tijde van haar plaatsing bij verzoekers namelijk geen vertrouwen in mannen, omdat zij in het verleden seksueel is misbruikt. Zij wilde op dat moment niet alleen met verzoeker in huis zijn. Zus van verzoekster was alleenstaand en had een kamer vrij voor de meerderjarige. Verzoekers namen alle overige taken op zich. De meerderjarige en verzoekers hebben ter zitting verklaard dat de emotionele band tussen de meerderjarige en verzoekster altijd erg sterk is geweest en dat de meerderjarige een goede band heeft opgebouwd met verzoeker vanaf het moment dat haar traumaverwerking dit toeliet en zij vertrouwen in verzoeker kreeg. Verzoekers beschouwen de meerderjarige als hun kind en de meerderjarige beschouwt verzoekers als haar ouders. Zij leven als gezinsleden met elkaar.

Eenmaal gevestigd familieleven wordt slechts in uitzonderlijke omstandigheden verbroken. Hiervan is in dit geval geen sprake, gelet op het feit dat ook thans nog sprake is van zeer nauwe persoonlijke betrekkingen, aldus de rechtbank.

Het in artikel 8 EVRM besloten liggend recht op respect voor familie- en gezinsleven houdt echter nog geen recht in om te adopteren of een recht om geadopteerd te worden. De rechtbank stelt hierbij voorop dat uit artikel 8 EVRM geen recht op adoptie voortvloeit volgens vaste rechtspraak van het EHRM (zie onder meer EHRM 26 februari 2002, 43546/02, *NJ* 2002/553 (*E.B./Frankrijk*)). De omstandigheid dat adoptie niet mogelijk is als niet is voldaan aan de voorwaarden die de nationale wet aan een adoptie stelt, kan in beginsel niet worden aangemerkt als een ongeoorloofde inmenging in de zin van voornoemde bepaling (HR 24 september 2004, *NJ* 2005/16). Het enkele feit dat door de weigering van de adoptie een feitelijk gezinsverband niet wordt omgezet in een juridische familieverband levert derhalve geen inbreuk op artikel 8 EVRM op. In casu gaat het om de dwingende wetbepaling van artikel 1:228 lid 1 onder a BW die als voorwaarde voor adoptie stelt dat het kind op het tijdstip van indiening van het verzoekschrift minderjarig is. Deze leeftijd is de meerderjarige zeer ruim voorbij. De vraag die voorligt is of deze bepaling in dit geval een ongerechtvaardigde inbreuk maakt op het familieleven. Het EHRM heeft zich hierover niet specifiek uitgesproken, maar als hoofdregel zal deze vraag ontkennend beantwoord moeten worden. Het is aan de nationale wetgever om in het belang van kinderen vereisten te stellen; een beperking van

adoptie tot minderjarigen is in dit opzicht binnen de ruimte die de wetgever heeft. Deze lijn in de jurisprudentie is bevestigd door de Hoge Raad in de uitspraak van 25 januari 2013 (ECLI:NL:HR:2013:BY5053) en de met die uitspraak verband houdende conclusie van de advocaat-generaal (ECLI:NL:PHR:2013:BY5053).

Volgens de rechtbank laat een en ander onverlet dat, ingeval de stellingen van partijen daartoe aanleiding geven, de rechter dient te beoordelen of door de weigering de adoptie uit te spreken anderszins inbreuk wordt gemaakt op het bestaande familie- en gezinsleven van de aspirant-adoptieouders en de aspirant-adoptant(en). Daarvan zal slechts sprake zijn in zeer uitzonderlijke omstandigheden, die maken dat terzijdestelling van artikel 1:228 lid 1 onder a BW gerechtvaardigd is. Daarbij zijn twee aspecten van belang: in de eerste plaats de vraag of de omstandigheden dermate uitzonderlijk zijn dat geoordeeld moet worden dat sprake is van een ongeoorloofde inbreuk op het familieleven, en in de tweede plaats, of de termijnoverschrijding met betrekking tot het verzoek verschoonbaar is. Immers, de staat maakt geen ongerechtvaardigde inbreuk op het familieleven als burgers zonder goede reden eindeloos wachten met het indienen van een verzoekschrift. Om die reden zal de rechtbank hierna ook stilstaan bij de vraag wat de redenen zijn van de heel late indiening.

Naar het oordeel van de rechtbank zou in dit geval een weigering van de verzochte adoptie van de meerderjarige door verzoekers een inbreuk opleveren op het tussen hen bestaande familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM, die een terzijdestelling rechtvaardigt van de dwingendrechtelijke voorwaarde dat het te adopteren kind ten tijde van het verzoek minderjarig is.

De rechtbank is van oordeel dat sprake is van zeer bijzondere omstandigheden en overweegt daartoe het volgende. De meerderjarige heeft door ingrijpende gebeurtenissen in het verleden te kampen met psychische klachten en zij volgt al jarenlang therapie om het verleden te verwerken. De gebeurtenissen van destijds hebben onder meer geleid tot de uithuisplaatsing van de meerderjarige bij verzoekers en de zus van verzoekster. De huidige behandelaar van de meerderjarige bij de Viersprong heeft in de door verzoekers overgelegde brief van 28 december 2020 vermeld dat de geslachtsnaamswijziging van de meerderjarige in 2020 een positieve uitwerking op de meerderjarige heeft gehad. In deze lijn verwacht de behandelaar dat een adoptie door verzoekers ook een grote stap in de behandeling teweeg zal brengen, omdat de meerderjarige dan echt geborgen is in een familie die zij vertrouwt en zij op basis van deze borging experimenten in de buitenwereld aan kan gaan. Mede gelet op de kwetsbaarheid van de meerderjarige heeft zij naar het oordeel van de rechtbank een zwaarwegend belang bij het vestigen van een familierechtelijke betrekking met verzoekers en bij de juridische bevestiging van de emotionele band die zij sinds haar minderjarigheid met verzoekster heeft en in de loop van de jaren ook met verzoeker heeft opgebouwd. Naast het

vestigen van familierechtelijke betrekkingen met verzoekers is de rechtbank ter zitting gebleken dat de meerderjarige een niet aflatende behoefte heeft om de huidige familierechtelijke betrekkingen met haar ouders te verbreken. Recent heeft zich nog een situatie voorgedaan waarin door de biologische familie een beroep is gedaan op de meerderjarige. De meerderjarige voelt zich vanwege de formeel nog bestaande familieband met hen op dit moment niet vrij om hieraan geen gehoor te geven, terwijl dit contact haar schade toebrengt. Het is voor de rechtbank duidelijk geworden dat het voor de meerderjarige nodig is dat de familierechtelijke betrekkingen met haar ouders worden verbroken om hierin keuzes te kunnen maken die goed voor haar zijn. Voornoemde omstandigheden acht de rechtbank dermate uitzonderlijk dat gelet daarop sprake is van een inbreuk op het familieleven als adoptie niet mogelijk zou zijn.

Voorts acht de rechtbank de termijnoverschrijding voor de indiening van het verzoek verschoonbaar, gelet op de daarvoor aanvoerde redenen. De rechtbank begrijpt en respecteert dat verzoekers vanwege de psychische gesteldheid van de meerderjarige niet eerder zijn overgegaan tot indiening van een adoptieverzoek. Gedurende de minderjarigheid van de meerderjarige werd dit door de hulpverlening afgeraden en nadien werd de meerderjarige door verzoekers en de hulpverlening nog onvoldoende stabiel geacht om een dergelijke procedure aan te kunnen en hierin haar eigen weloverwogen keuze te bepalen. Verzoekers wilden de meerderjarige de tijd geven om haar jeugdtrauma te verwerken zodat zij steviger in haar schoenen zou staan en een eigen keuze zou kunnen maken. Een adoptieverzoek op een eerder moment had wellicht schade aan de meerderjarige berokkend. De door verzoekers gekozen manier van handelen is ter bescherming geweest van de meerderjarige en dit mag hen naar het oordeel van de rechtbank daarom niet worden tegengeworpen. Op het moment van indiening van het adoptieverzoek waren voor de meerderjarige en verzoekers de belemmeringen die tot dan aan een dergelijk verzoek in de weg hadden gestaan niet langer aan de orde. Evenals de behandelaar bij de Viersprong verwachten zij dat een adoptie door verzoekers een positieve uitwerking zal hebben op de meerderjarige. De rechtbank acht daarnaast aannemelijk dat verzoekers tot voor kort niet bekend waren met het minderjarigheidsvereiste voor adoptie.

Ook oordeelt de rechtbank dat adoptie in het kennelijk belang is van de meerderjarige. Hoewel de meerderjarige de volwassen leeftijd reeds heeft bereikt, acht de rechtbank het in haar belang dat zij ook formeel deel gaat uitmaken van het gezin van verzoekers, in die zin dat er door middel van adoptie familierechtelijke betrekkingen tot stand komen tussen de meerderjarige en verzoekers en de familierechtelijke betrekkingen tussen de meerderjarige en haar ouders worden verbroken. Voorts stelt de rechtbank vast dat van de vader een op 20 april 2021 ondertekende instemmingsverklaring is ontvangen, waarin hij instemt met de adoptie

van de meerderjarige door verzoekers. De moeder heeft het adoptieverzoek niet weersproken en is niet ter zitting verschenen. Gelet op de verklaringen van verzoekers en de meerderjarige heeft de meerderjarige niets meer van de vader en de moeder in de hoedanigheid van ouder te verwachten. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat is voldaan aan de voorwaarde dat verzoekers de meerderjarige ten minste een jaar hebben verzorgd en opgevoed.

Conclusie

De rechtbank spreekt de adoptie uit van de meerderjarige door verzoekers.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 09-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:7515

Zaaknummer: C/15/314751 / FA RK 21-1592

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof past de voorhandsconstructie toe en bepaalt dat de man aannemelijk heeft gemaakt dat de vrouw met een ander samenleeft als waren zij gehuwd in de zin van artikel 1:160 BW. De vrouw slaagt er niet in tegenbewijs te leveren. Het hof oordeelt dat de vrouw de te veel betaalde partneralimentatie moet terugbetalen aan de man en dat zij een vergoeding moet betalen voor de kosten van het ingeschakelde recherchebureau.

Feiten en omstandigheden

De man betaalt partneralimentatie aan de vrouw. In hoger beroep verzoekt de man voor recht te verklaren dat zijn alimentatieverplichting met ingang van 1 april 2018 is geëindigd, omdat de vrouw vanaf die datum met een man zou samenleven als waren zij gehuwd in de zin van artikel 1:160 BW. In hoger beroep heeft het hof bij tussenbeschikking van 8 december 2021 bepaald dat de man voorshands aannemelijk heeft gemaakt dat de vrouw vanaf 1 april 2018 samenwoonde met een man als waren zij gehuwd. De man heeft een rechercherapport overgelegd waaruit dit zou volgen.

Grieven, beoordeling en motivering

Volgens het hof moet de vrouw een alternatief, consistent en geloofwaardig scenario schetsen dat in lijn is met het door de man overgelegde rechercherapport, maar dat de conclusie ontzenuwt dat zij en de man hebben samengewoond. Zij hoeft daarbij geen (tegen)bewijsaanbod te doen, laat staan een gedetailleerd bewijsaanbod (art. 151 lid 2 Rv), aldus het hof. Of sprake is geweest van een samenwoning van de vrouw in de zin van artikel 1:160 BW is vereist dat tussen haar en de man (1) een affectieve relatie van (2) duurzame aard bestaat of heeft bestaan, die meebrengt dat zij (3) elkaar wederzijds verzorgen, (4) met elkaar samenwonen en (5) een gemeenschappelijke huishouding voeren. Het uitgangspunt dient te zijn dat artikel 1:160 BW restrictief wordt uitgelegd.

De vrouw heeft getracht bewijs te leveren door overlegging van onder meer verschillende schriftelijke bewijsstukken en getuigenverklaringen. Het hof oordeelt dat de vrouw er niet in

is geslaagd om tegenbewijs te leveren tegen het voorhands gegeven oordeel dat zij en de man met ingang van 1 april 2018 samenleven als bedoeld in artikel 1:160 BW. De vrouw heeft diverse scenario's uiteengezet, maar geen van deze scenario's komt het hof aannemelijk voor. Bovendien zijn er volgens het hof diverse aantoonbare onjuistheden in de verschillende getuigenverklaringen.

Meer in het bijzonder oordeelt het hof ongeloofwaardig dat de vrouw en de man juist in de periode april tot en met november 2018 geen contact zouden hebben gehad, temeer nu de man op 21 mei 2018 nog een foto van hem en de vrouw heeft gedeeld op Facebook, waarop zij elkaar omarmen. De door de vrouw overgelegde foto's vallen verder, op één foto na, allemaal buiten de thans ter beoordeling voorliggende periode en aan de door de vrouw overgelegde bankafschriften kunnen niet de conclusies worden verbonden die de vrouw daaraan verbindt. Volgens het hof kan noch uit de door de man, noch uit de door de vrouw overgelegde foto's worden afgeleid dat is voldaan aan de hiervoor genoemde criteria. Deze foto's vormen volgens het hof dus geen doorslaggevend bewijs, maar schetsen wel een beeld van de relatie tussen de vrouw en de man. Over de bankafschriften oordeelt het hof dat het het eens is met de uitspraak van de rechtbank dat hieraan niet in de weg kan staan dat sprake kan zijn van wederzijdse verzorging. Op grond van vaste jurisprudentie van de Hoge Raad is het namelijk geen vereiste dat van een financiële verstrengeling van beide inkomens moet zijn gebleken. Een 'in elkaars verzorging voorzien' kan ook worden aangenomen als sprake is van een taakverdeling tussen samenwonenden.

Nu het hoger beroep van de man slaagt, is het hof van oordeel dat de vrouw de vanaf 1 april 2018 door haar ontvangen partneralimentatie aan de man dient terug te betalen.

Daarnaast oordeelt het hof dat de kosten van het ingeschakelde recherchebureau voor vergoeding in aanmerking moet komen op grond van artikel 6:96 BW. Het hof beschouwt het verzoek van de man inzake de kosten van het ingeschakelde recherchebureau als een kwestie betreffende het personen- en familierecht, meer in het bijzonder betreffende het vaststellen/eindigen van de verplichting tot levensonderhoud, waarop de verzoekschriftprocedure van toepassing is. Het verzoek is verweven met het primaire geschilpunt, namelijk de toepasselijkheid van artikel 1:160 BW. Een ander oordeel zou tot het onwenselijke effect leiden dat een aparte procedure zou moeten worden gestart over deze kosten, zodat ook om proceseconomische redenen beoordeling van het verzoek van de man aangewezen is, aldus het hof.

Het hof stelt voorop dat het op de weg van de vrouw lag om de man actief te informeren over haar samenleving met de man, zeker nu de man hiernaar bij herhaling heeft geïnformeerd. Doordat de vrouw in strijd met de waarheid de man onwetend heeft gelaten van de werkelijke

aard van haar relatie met de man waardoor de man partneralimentatie is blijven betalen, heeft de vrouw jegens de man onzorgvuldig en daarmee onrechtmatig gehandeld. Dat de vrouw van mening was dat een situatie als bedoeld in artikel 1:160 BW zich niet voordeed, bevrijdt haar niet van haar verplichting de man te informeren, zodat deze zich zelfstandig een oordeel kon vormen van de situatie en de juridische gevolgen. Aan de andere kant is het aan de man om zijn stellingen dat zijn alimentatieplicht is vervallen nader te onderbouwen en te bewijzen. Daarbij komt dat de man beschikt over aanzienlijk meer financiële middelen, zowel inkomen als vermogen, dan de vrouw. Het hof stelt vast dat de kosten van het rapport hoger zijn dan het hof uit andere gevallen bekend is en dat een toelichting daarvoor ontbreekt. Gelet daarop maar vooral vanwege het grote verschil in inkomen en vermogen tussen de ex-echtelingen, ziet het hof aanleiding de vordering van de man te matigen tot € 10.000, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf de datum van deze beschikking.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-08-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8152

Zaaknummer: 200.268.294

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De onderhoudsplicht van de man jegens de vrouw is geëindigd op grond van artikel 1:160 BW. Het hof oordeelt dat de vrouw een vergoeding moet betalen aan de man voor de kosten van het ingeschakelde recherchebureau.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gehuwd geweest. Bij beschikking van 11 december 2019 heeft de rechtbank bepaald dat de man partneralimentatie moet betalen aan de vrouw. Op 22 april 2020 verzoekt de man de rechtbank te bepalen dat zijn alimentatieverplichting is geëindigd op grond van artikel 1:160 BW. Voorts verzoekt de man de vrouw te veroordelen tot betaling van € 26.141,01 aan researchkosten. Bij beschikking van 15 juli 2020 heeft de rechtbank de onderhoudsplicht geëindigd en de vrouw veroordeeld tot betaling van de researchkosten.

De vrouw stelt hoger beroep in. De grieven zien slechts op de veroordeling tot betaling van de researchkosten.

Grieven, beoordeling en motivering

De vrouw voert in haar grieven in hoger beroep aan dat de observaties van het recherchebureau hebben plaatsgevonden voor de ingangsdatum van de alimentatieverplichting (17 maart 2020), en dat de echte affectieve relatie met haar nieuwe partner pas na inschrijving van de echtscheiding is ontstaan, hetgeen zij toen zelf aan de man heeft verteld. Zij heeft de man dus tijdig – voordat hij alimentatie moest gaan betalen – geïnformeerd en het rechercheonderzoek was niet nodig geweest, aldus de vrouw. Uitsluitend op basis van het rechercheonderzoek dat slechts bestaat uit observaties kan een samenleving als bedoeld in artikel 1:160 BW ook niet worden aangenomen. Voorts stelt de vrouw dat de man haar had moeten informeren over de observaties van het recherchebureau en dat zij niet aansprakelijk is voor betaling van de researchkosten, omdat daar geen juridische grond voor is. Bovendien zijn de geclaimde kosten bovenmatig, aldus de vrouw.

Het hof is met de rechtbank van oordeel dat het verzoek van de man moet worden toegewezen. Het hof beschouwt het verzoek van de man inzake de kosten van het

ingeschakelde recherchebureau als een kwestie betreffende het personen- en familierecht, meer in het bijzonder betreffende het vaststellen/eindigen van de verplichting tot levensonderhoud, waarop de verzoekschriftprocedure van toepassing is. Het verzoek is verweven met het primaire geschilpunt, namelijk de toepasselijkheid van artikel 1:160 BW. Een ander oordeel zou tot het onwenselijke effect leiden dat een aparte procedure zou moeten worden gestart over deze kosten, zodat ook om proceseconomische redenen beoordeling van het verzoek van de man aangewezen is, aldus het hof.

Het hof overweegt dat de vrouw de samenwoning in eerste instantie steeds heeft betwist, zodat de man er ten tijde van de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking nog niet van uit kon gaan dat hij geen partneralimentatie hoefde te betalen. Het hof acht het niet onredelijk dat de man onder die omstandigheden ter beperking van zijn schade een recherchebureau heeft ingeschakeld om observaties en onderzoek te doen, omdat hij anders de bij de echtscheidingsbeschikking vastgestelde partneralimentatie zou moeten gaan betalen. Vast staat dat met ingang van de alimentatieverplichting sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 1:160 BW. De vrouw betwist dat ook niet. Dat de observaties door het recherchebureau ook hebben plaatsgevonden voor de ingangsdatum van de mogelijke alimentatieverplichting maakt dit niet anders. Het hof acht de kosten van het rechercheonderzoek niet buitensporig hoog en conform de gebruikelijke tarieven. De man heeft daarvan ook betaalbewijzen overgelegd, aldus het hof.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:5740

Zaaknummer: 200.284.208

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De GI heeft de vader een schriftelijke aanwijzing gegeven dat hij de door hem op sociale media geplaatste foto's en filmpjes van de kinderen moet verwijderen en geen foto's en filmpjes van de kinderen meer op sociale media mag plaatsen. De vader verzoekt om vervallenverklaring van de schriftelijke aanwijzing onder meer met een beroep op vrijheid van meningsuiting. De kinderrechter wijst het verzoek af. Het belang van de kinderen om hun persoonlijke levenssfeer te eerbiedigen, weegt zwaarder dan het belang van de vader.

Feiten en omstandigheden

Uit de relatie van de ouders zijn drie kinderen (minderjarige 1, 2 en 3) geboren. Het ouderlijk gezag over minderjarige 1 en 2 wordt uitgeoefend door de ouders. Het ouderlijk gezag over minderjarige 3 wordt uitgeoefend door de moeder. Minderjarige 1, 2 en 3 wonen bij de moeder. De kinderen zijn onder toezicht gesteld. De gecertificeerde instelling (GI) heeft op 29 april 2021 aan de vader een schriftelijke aanwijzing gegeven. Daarin heeft zij hem verzocht informatie, filmpjes en foto's van de minderjarigen op YouTube en andere socialemediaplatforms niet langer te plaatsen. Daarnaast werd verwacht dat hij de informatie, filmpjes en foto's die hij eerder heeft geplaatst onmiddellijk zou verwijderen. De GI heeft ter motivering onder meer het navolgende aangegeven.

'Er zou sprake zijn van huiselijk geweld van u richting moeder en de kinderen. (...) Door Jeugdbescherming Gelderland is klinische kinderpsycholoog (...) ingezet om een psychologisch onderzoek af te nemen om in kaart te brengen hoe de ontwikkeling van de drie kinderen verloopt (...). Het onderzoek van [minderjarige 1] is (...) afgerond (...): [naam kinderpsycholoog] heeft u het advies gegeven u niet aan en/of op te dringen aan moeder en uw kinderen. Gezinsvoogd heeft gewezen op (...) de informatie die u op social media deelde over de gezinsopname die door Jeugdbescherming Gelderland ingezet zou worden. Tevens heeft u meer dan 100 filmpjes geplaatst op uw Youtube kanaal (...). Deze is grotendeels vrij toegankelijk voor alle gebruikers. [naam kinderpsycholoog] heeft verteld dat het aandringen

en opdringen van u aan moeder en [minderjarige 1] een averechtse werking heeft op de behandeling van de PTTS van [minderjarige 1]. [minderjarige 1] heeft, hoe hij u nu beleeft als bron van gevaar, rust en veiligheid nodig. (...) [minderjarige 1] heeft in de behandeling bij [naam kinderpsycholoog] zelf nu ook aangegeven last te hebben van de filmpjes en foto's die u plaatst en dat hij vreest dat klasgenoten en vriendjes hem kunnen zien en dit brengt hem in een ongemakkelijke positie waarin hij zijn moeder moet verdedigen. Het handelen van u schaadt [minderjarige 1], omdat het [minderjarige 1] terugwerpt op zijn trauma's. (...) [minderjarige 1] wordt hiermee fors bedreigd in zijn ontwikkeling. Jeugdbescherming Gelderland is dan ook van mening dat deze aanwijzing noodzakelijk is om een concrete bedreiging in de ontwikkeling van [minderjarige 1] weg te nemen.'

De vader heeft de kinderrechter verzocht de schriftelijke aanwijzing geheel of gedeeltelijk vervallen te verklaren. De GI heeft de kinderrechter verzocht om dit verzoek af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:263 lid 1 BW kan de GI ter uitvoering van haar taak schriftelijke aanwijzingen geven betreffende de verzorging en opvoeding van de minderjarige. Zij kan dit onder andere doen indien dit noodzakelijk is teneinde de concrete bedreigingen in de ontwikkeling van de minderjarige weg te nemen. Deze beslissing geldt als een schriftelijke aanwijzing. De kinderrechter kan ingevolge artikel 1:264 lid 1 BW op verzoek van de met het gezag belaste ouder een schriftelijke aanwijzing geheel of gedeeltelijk vervallen verklaren.

De GI is een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1 aanhef onder a Awb, zodat haar schriftelijke aanwijzing een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb is. De kinderrechter moet onder meer op grond van artikel 3:2 Awb beoordelen of het besluit zorgvuldig tot stand is gekomen en, gelet op artikel 3:46 Awb, toereikend is gemotiveerd. Wat de inhoudelijke toets betreft, moet beoordeeld worden of de GI in redelijkheid tot de schriftelijke aanwijzing heeft kunnen komen en of de schriftelijke aanwijzing in het belang van de minderjarige kan worden geacht.

De schriftelijke aanwijzing is voldoende zorgvuldig tot stand gekomen. De kinderrechter overweegt hierbij dat de GI meermaals met de vader heeft gesproken en heeft uitgelegd wat voor effect de door hem geplaatste filmpjes en foto's op internet, op minderjarige 1 heeft en hem is verzocht om deze filmpjes en foto's te verwijderen van internet. In reactie daarop heeft de vader aangegeven dat hij de filmpjes en foto's niet zal verwijderen. Vervolgens is de vader op 8 april 2021 een aankondiging schriftelijke aanwijzing verstuurd waarover hij heeft aangegeven dat hij deze niet heeft ontvangen. Hij heeft echter niet ontkend dat hij door de GI is aangesproken op zijn filmpjes en foto's en kan bijgevolg niet overvallen zijn geweest door

de schriftelijke aanwijzing van 29 april 2021.

De schriftelijke aanwijzing is deugdelijk gemotiveerd. De GI heeft voldoende onderbouwd, onder andere met de bevindingen van de behandelend kinderpsycholoog van minderjarige 1, waarom zij van mening is dat de schriftelijke aanwijzing noodzakelijk is.

Voor wat betreft de inhoudelijke toets van de aanwijzing overweegt de kinderrechter het volgende. De kinderrechter begrijpt dat het de vader zwaar valt dat de kinderen in januari 2020 (toen moeder met de kinderen naar Moviera was gevlucht) plotseling uit zijn leven zijn verdwenen en dat hij hen mist. Dit moet een groot verdriet zijn voor hem. Vast staat dat minderjarige 1, minderjarige 2 en minderjarige 3 thans kampen met trauma's en dat vooral minderjarige 1 belast is met ernstige problematiek waaronder een posttraumatische stressstoornis. Het is van essentieel belang dat de kinderen adequaat behandeld worden alsmede dat de optimale voorwaarden worden geschapen waaronder zij hulp ontvangen zodat zij de vruchten kunnen plukken van hun behandeling. Hierin ligt een taak voor beide ouders. Gebleken is dat de filmpjes en de foto's van de kinderen die de vader op internet heeft geplaatst, een negatieve invloed uitoefenen op het welzijn van minderjarige 1 en op het beloop van zijn behandeling. De trauma's die minderjarige 1 heeft, leven dan weer op. De filmpjes en foto's op internet zijn voor iedereen zichtbaar met alle gevolgen van dien. Minderjarige 1 en de andere kinderen hebben daar niet om gevraagd. De vader heeft een beroep gedaan op zijn recht op vrijheid van meningsuiting. Dat vormt een grondrecht. Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer is ook een grondrecht dat de kinderen toekomt. Hun recht op eerbiediging van hun persoonlijke levenssfeer wordt geschonden door hun afbeeldingen te tonen op sociale media. Het belang van de kinderen om hun persoonlijke levenssfeer te eerbiedigen weegt zwaarder dan het belang van de vader. De vader heeft aangevoerd dat hij de herinnering aan zijn kinderen levend probeert te houden door foto's en filmpjes van hen te bekijken, met zijn omgeving te delen en hierover te praten. De kinderrechter begrijpt dat deze behoefte bij de vader bestaat. Echter, hij heeft niet aannemelijk gemaakt waarom de foto's en filmpjes van de kinderen in dat geval niet afgeschermd kunnen worden zodat het aantal viewers beperkt blijft. De kinderrechter is van oordeel dat de vader er hiermee blijk van geeft dat hij onvoldoende in staat is om zich in de beleving van de kinderen te verplaatsen. Nu de vader, hoewel hij zijn doel kan bereiken op een minder belastende wijze voor de kinderen, maar weigert dit te doen en hij ten volle gebruik wil maken van zijn rechten, is de kinderrechter van oordeel dat de GI in redelijkheid tot de schriftelijke aanwijzing heeft kunnen komen en dat deze in het belang van minderjarige 1 kan worden geacht. Het verzoek van de vader tot vervallenverklaring zal dan ook worden afgewezen.

Conclusie

De kinderrechter wijst af het verzoek van de vader tot vervallenverklaring van de schriftelijke aanwijzing van 29 april 2021.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:4449

Zaaknummer: C/05/388048 / ZJ RK 21-497

Wetsartikelen: